

gjøres Ægtefællernes Formuesforhold ved Ægtepagt (efter Lovbog af 1811).

Italien. Her — ved Romerrettens Bugge — hviler Ægtefællenes Formuesret paa almindelige Bestemmelser, der strive sig fra 1866, efter de enkelte Staters Forening; men trods disse Fornøvelser har dog Romerretten vedligeholdt sig som Retsgrundlag. Ægtemanden er Familiens Hoved, og det er hans Pligt at yde Hustruen alt Nødvendigt til Livets Behov. Forøvrigt handler Loven om Ægtepagter, der skulle være oprettede inden Ægtefættet.

De 22 Kantoner i Schweiz have hver sin Ordning af Ægtefællersformuesforholdet, for det Meste grundet paa gamle Vedtægter. Herom kan kun siges, at de vestlige Kantoner for det meste have den franske Code civil til Mønster, medens de østlige synes paavirkede af den østrigske Ordning af 1811.

Da Spanien er et af de mest katholske Lande i Verden, er det ikke saa underligt, at Lovgivningen der er stærkt præget af den kanoniske Ret; dog er den tildels bygget paa Romerrettens og Vestgothelovens Grundlag. Ved Lov af 18de Juni 1870 ere Ægtefællerne pligtige at yde hinanden gjenfærdig Understøttelse; Manden forvalter Hustruens Gods, undtagen det, som ifølge Lov tilkommer hende selv, og han repræsenterer hende for Retten, undtagen i enkelte bestemte Tilfælde.

Forholdet i Portugal er væsentligt det samme som i Spanien, dog staar Lovbogen af 1868 Romerretten nærmere end den spanske Lovgivning.

I Frankrig er den borgerlige Lov Code civil (eller Code Napoleon) af 21de Mars 1804. Formuesfællesskab er Hovedreglen, forøvrigt med Forpligtelse for Manden til at yde Hustruen, hvad der er fornødent til Livets Behov. Ved Ægtepagt bliver dog oftest det lovbestemte Fællesskab ændret. — Her skal det ikke lades ubemærket, at i Normandiet, hvis Befolkning jo stammer fra Norden, var ifølge den gamle Sædvane (coutume de Normandie) Formuesfællesskab

ligesaa lidt raadende som i det gamle Norden.

Holland har lovordnet Formuesfællesskab, medmindre anderledes ved Ægtepagt bestemmes, der ikke kan ophæves eller ændres. Forvaltningen er hos Manden alene.

England. Lovene i denne kronede aristokratiske Republik have lige indtil den nyeste Tid begunstiget Mændene i Forhold til Kvinderne. Siden 1882 har gift Kvinde i England Raadighed over alt Slags Eiendom, uden at der tages mere Hensyn til Manden end om han var hendes Broder eller enhver som helst anden Person. Det er hendes Eiendom, og hans Ret til at indvirke paa hendes Anvendelse af den indskrænkes sig til det, der behager hende at indrømme ham, som værende hendes bedste Ven, der er forenet med hende under alle Livets Omstændigheder. En engelsk Advokat har sagt om denne Lov, at „den engelske Kvindes Frigjørelse er her fuldstændig, og hun kan ønske sig til Lykke med Njælsen af en Frihed, som kun i faa andre Lande er saa udstrakt.“ (Th. Barclay: „Annuaire de législation étrangère 1883,“ S. 331, jfr. „Bulletin de législation comparée 1882—82,“ S. 443 fg.) Se iøvrigt Bilag III.

Endelig skal her anføres:

De forenede nordamerikanske Fristater, hvor hver enkelt Stat har sin egen Ordning af Ægtefællers Formuestilling, [saaledes endog ved Bestemmelser i Grundlove, nemlig af 1845, 1866 og 1872 for Texas — af 1850 for Michigan — af 1851 og 1867 for Maryland — af 1855 (jfr. de tre næste anførte Aar) for Kansas — 1857 for Kansas og Oregon — 1858 for Kansas, 1859 for Kansas — 1864 for Nevada — 1866 for Texas (jfr. 1845) 1867 Maryland (jfr. 1851). 1868 Florida, Georgia (jfr. 1877). Louisiana, Mississippi, North Carolina (jfr. 1876). South Carolina og Texas (jfr. 1845) — 1872 Texas (jfr. 1845). Vermont, West Georgia — 1876 North Carolina (jfr. 1868) — 1877 Georgia (jfr. 1868)]. Men dog er det saaledes, at de samme Grunds